

سخن نخست

پویا و کیلی

مسابقه‌ای که خط پایان ندارد

گاهی آنقدر در گیر تماشای زندگی دیگران می‌شویم که فراموش می‌کنیم زندگی خودمان نیز در حال گذر است. موفقیت دیگران را می‌بینیم، داشته‌هایشان را با نداشته‌های خود مقایسه می‌کنیم، از پیشرفتشان نگران می‌شویم و گاهی بی‌آنکه متوجه باشیم، مسیر زندگی‌مان را نه بر اساس خواسته‌ها و ارزش‌های خودمان، بلکه بر مبنای معیارهایی انتخاب می‌کنیم که دیگران برایمان ساخته‌اند. انگار در دنیایی زندگی می‌کنیم که در آن، خوشبختی دیگر یک تجربه شخصی نیست؛ به مسابقه‌ای عمومی تبدیل شده که هر کس باید نتیجه آن را به دیگران نشان دهد. یکی خانه‌اش را به نمایش می‌گذارد، دیگری از موفقیت شغلی‌اش می‌گوید، آن یکی از سفرها و دستاوردهایش تصویر منتشر می‌کند و ما، در میان این ویرین‌های رنگارنگ، گاهی احساس می‌کنیم از زندگی عقب مانده‌ایم؛ حتی اگر تا همین چند سال پیش، آرزوهایمان بسیار ساده‌تر از آن چیزی بوده باشد که امروز نداشتنش ما را ناراحت می‌کند.

اساساً یکی از پیچیده‌ترین تناقض‌های زندگی انسان معاصر این است که هر چه امکان مقایسه بیشتر شده، رضایت از زندگی لزوماً افزایش نیافته است. ما امروز بیش از هر زمان دیگری به تصاویر زندگی دیگران دسترسی داریم، اما کمتر می‌توانیم از پشت این تصاویر، واقعیت کامل زندگی آن‌ها را ببینیم. آنچه در شبکه‌های اجتماعی منتشر می‌شود، اغلب بخشی انتخاب‌شده از واقعیت است؛ لحظه‌های موفقیت، زیبایی، شادی و دستاوردها. کمتر کسی از شب‌های پراضطراب، شکست‌های پنهان، نگرانی‌های مالی، اختلافات خانوادگی و تردیدهایی سخن می‌گوید که پشت بسیاری از این تصاویر قرار دارند.

باین‌حال، ذهن ما گاهی زندگی کامل و پیچیده خودمان را با بخش‌های درخشان و انتخاب‌شده زندگی دیگران مقایسه می‌کند؛ مقایسه‌ای که از همان ابتدا ناعادلانه است. ما از تمام نگرانی‌های خود خبر داریم، اما از تمام نگرانی‌های دیگران نه. ما مسیر دشوار رسیدن به وضعیت امروزمان را به یاد می‌آوریم، اما معمولاً تنها نتیجه نهایی تلاش دیگران را می‌بینیم. طبیعی است که در چنین مقایسه‌ای، داشته‌های خودمان کمرنگ و نداشته‌هایمان پررنگ‌تر شوند.

اما مسئله فقط شبکه‌های اجتماعی نیست. فرهنگ مقایسه بسیار پیش‌تر از ظهور تلفن‌های هوشمند در زندگی ما حضور داشته است. از دوران کودکی، گاهی با این پرسش‌ها روبه‌رو می‌شویم که چرا مانند فلان هم کلاسی موفق نیستیم، چرا شغلی بهتر نداریم، چرا در آمدمان به اندازه دیگران نیست یا چرا زندگی‌مان شبیه تصویری نیست که خانواده، اطرافیان یا جامعه از موفقیت ساخته‌اند.

به‌تدریج، به‌جای آنکه از خود ببرسیم چه چیزی برای ما ارزشمند است، یاد می‌گیریم از دیگران ببرسیم چه چیزی ارزشمند به نظر می‌رسد. ممکن است شغلی را انتخاب کنیم که دوستش نداریم، صرفاً چون از نظر دیگران جایگاه بهتری دارد. ممکن است برای خرید چیزی هزینه کنیم که به آن نیاز چندانی نداریم، فقط برای آنکه از دیگران عقب نمانیم. حتی ممکن است رابطه‌ای را ادامه دهیم یا تصمیمی مهم بگیریم، نه به دلیل رضایت درونی، بلکه از ترس قضاوت دیگران.

در چنین شرایطی، زندگی به‌جای آنکه مسیری برای کشف توانایی‌ها، تجربه کردن و ساختن معنای شخصی باشد، به صحنه‌ای برای اثبات خود تبدیل می‌شود؛ صحنه‌ای که در آن باید مدام نشان دهیم موفقیم، خوشحالیم، پیشرفت کرده‌ایم و چیزی از دیگران کم نداریم. مشکل اینجااست که در مسابقه مقایسه، خط پایان مشخصی وجود ندارد. همیشه کسی پیدا می‌شود که در آمد بیشتری داشته باشد، خانه بزرگ‌تری بخرد، جایگاه اجتماعی بالاتری به دست آورد یا زودتر از ما به هدفی برسد. اگر معیار ارزشمندی خود را بر مبنای برتری نسبت به دیگران تعریف کنیم، رضایت ما همواره به وضعیت کسانی وابسته خواهد بود که شاید حتی آن‌ها را از نزدیک نشناسیم. امروز از نداشتن یک امکان ناراحتیم و تصور می‌کنیم با به دست آوردن آن آرام خواهیم شد؛ اما به‌محض رسیدن، معیار مقایسه تغییر می‌کند. آنچه روزی آرزوی بزرگی بود، به بخشی عادی از زندگی تبدیل می‌شود و ذهن ما هدف تازه‌ای پیدا می‌کند این چرخه می‌تواند سال‌ها ادامه یابد؛ سال‌هایی که در آن، به‌جای لذت بردن از مسیر خودمان، مشغول اندازه‌گیری فاصله‌مان با دیگران هستیم. البته نباید از این سخنان نتیجه گرفت که جاهلیم، رقابت یا الگو گرفتن از افراد موفق نادرست است. مقایسه گاهی می‌تواند انگیزه‌بخش باشد، به ما آفقه‌ای تازه نشان دهد و کمک کند توانایی‌های خود را بهتر بشناسیم. مسئله از جایی آغاز می‌شود که موفقیت دیگران به‌جای الهام‌بخش بودن، به معیاری برای تحقیر خودمان تبدیل شود؛ جایی که پیشرفت یک نفر را نه فرصتی برای یادگیری، بلکه دلیلی برای نارضایتی از زندگی خود می‌دانیم.

توسعه فردی نیز دقیقاً از همین نقطه معنای واقعی خود را پیدا می‌کند. رشد کردن یعنی هر روز چیزی به توانایی‌ها، آگاهی و کیفیت زندگی خود اضافه کنیم؛ نه اینکه هر روز تلاش کنیم نسخه‌ای شبیه به فرد دیگری باشیم. ممکن است مسیر موفقیت ما با دیگران متفاوت باشد، سرعت پیشرفتمان یکسان نباشد و اولویت‌هایمان نیز تفاوت داشته باشند. این تفاوت‌ها الزماً نشانه عقب‌ماندگی نیستند؛ بخشی طبیعی از واقعیت زندگی انسان‌ها هستند.

از سوی دیگر، نباید فراموش کنیم که همه افراد از فرصت‌ها و امکانات یکسانی برخوردار نیستند. شرایط اقتصادی، محیط خانوادگی، دسترسی به آموزش و فرصت‌های شغلی، در مسیر زندگی افراد تأثیر دارند. بنابراین، نمی‌توان تمام تفاوت‌های موجود را صرفاً به انتخاب‌های شخصی نسبت داد. جامعه‌ای که خواهان پیشرفت است، باید برای کاهش نابرابری فرصت‌ها تلاش کند؛ اما در سطح فردی نیز لازم است میان تلاش برای بهبود شرایط و فرسوده کردن خود در رقابت با دیگران تفاوت قائل شویم.

شاید یکی از مهم‌ترین پرسش‌هایی که هر کدام از ما باید گاهی از خود ببرسیم، این باشد: اگر قرار نبود کسی زندگی ما را ببیند، اگر هیچ‌کس قرار نبود درباره انتخاب‌هایمان قضاوت کند و اگر نیازی به اثبات موفقیت خود به دیگران نداشتیم، باز هم همین مسیر را انتخاب می‌کردیم؟

آیا باز هم همین‌قدر برای جایگاه شغلی، میزان در آمد، نوع پوشش، محل زندگی یا تأیید دیگران اهمیت قائل بودیم؟ آیا تعریف ما از خوشبختی همان چیزی بود که امروز دنبالش می‌دویم؟ یا شاید بخشی از خواسته‌هایمان را تنها به این دلیل پذیرفته‌ایم که در طول سال‌ها، آن‌ها را از دیگران شنیده‌ایم؟ پاسخ به این پرسش‌ها همیشه آسان نیست، اما می‌تواند آغاز بازگشت به خویشتن باشد؛ بازگشتی که به معنای بی‌توجهی به جامعه یا کنار گذاشتن آرزوهای بزرگ نیست، بلکه به معنای انتخاب آگاهانه مسیر زندگی است.

ما حق داریم بیشتر بخواهیم، پیشرفت کنیم، ثروتمندتر شویم، جایگاه بهتری به دست آوریم و برای آینده‌ای روشن‌تر تلاش کنیم. اما میان خواستن برای بهتر زندگی کردن و تلاش برای بهتر به نظر رسیدن، تفاوت بزرگی وجود دارد. اولی می‌تواند ما را به رشد برساند و دومی ممکن است تمام عمرمان را صرف ساختن تصویری کند که دیگران از ما می‌بینند، بی‌آنکه خودمان از زندگی‌مان رضایت داشته باشیم. شاید وقت آن رسیده باشد که به‌جای پرسیدن اینکه چرا زندگی ما شبیه زندگی دیگران نیست، از خود ببرسیم آیا زندگی‌ای که می‌سازیم با ارزش‌ها، توانایی‌ها و خواسته‌های واقعی ما هماهنگ است؛ به‌جای آنکه مدام به فاصله خود با دیگران نگاه کنیم، مسیر طی‌شده خودمان را ببینیم و به‌جای کوچک شمردن دستاوردهایمان، آن‌ها را در کنار کمبودها و اهداف آینده‌مان ارزیابی کنیم. حجت به گفتن نیست؛ زندگی فرصتی نیست که قرار باشد در پایان آن، از دیگران برنده‌تر بیرون آمده باشیم. زندگی مسیری است که باید آن را تجربه کنیم، از آن بیاموزیم و در حد توانمان بهتر بسازیم. اگر تمام عمرمان را صرف تماشای مسیر دیگران کنیم، ممکن است روزی به مقصدی برسیم که اساساً انتخاب خودمان نبوده است.

شاید بزرگ‌ترین نشانه بلوغ فکری این نباشد که از دیگران جلوتر باشیم؛ بلکه این باشد که بتوانیم بدون احساس حقارت در برابر موفقیت دیگران، مسیر خودمان را ادامه دهیم و بدون نیاز دائمی به تأیید دیگران، از آنچه هستیم و آنچه می‌توانیم بشویم، تصویری روشن داشته باشیم.

حل معادلات قفقاز جنوبی و دیپلماسی محیط‌زیستی

فرصتی برای رایزنی‌های سیاسی و روابط‌دوجانبه

به پیامدهای زیست‌محیطی جنگ و تحریم و لزوم تقسیم عادلانه هزینه‌های حفاظت و احیای طبیعت بود. پزشک‌های با تأکید بر جایگاه تنوع زیستی در امنیت غذایی، سلامت، تأمین آب و توسعه پایدار، میراث طبیعی ایران را سرمایه‌ای ارزشمند دانست که با هویت فرهنگی و تمدنی ایرانیان پیوند دارد. او از جنگل‌های هیرکانی و زاگرس تا تالاب‌ها، بیابان‌ها و سواحل کشور را بخشی از این سرمایه ملی برشمرد. او در بخش اصلی سخنان خود هشدار داد که جنگ افزون بر تلفات انسانی و تخریب زیرساخت‌ها، موجب آتش‌سوزی، آلودگی آب و خاک، نابودی زیستگاه‌ها و تهدید گونه‌های جانوری می‌شود؛ آسیب‌هایی که ممکن است سال‌ها و حتی نسل‌ها پس از پایان درگیری‌ها ادامه یابند. وی این روند را «ا کوساید» یا نسل‌کشی زیست‌محیطی توصیف کرد و خواستار ایجاد سازوکارهای بین‌المللی برای ارزیابی خسارت‌ها و احیای اکوسیستم‌های آسیب‌دیده شد.

رئیس‌جمهور با اشاره به فشارهای ناشی از تحریم‌های اقتصادی، تغییرات اقلیمی، خشکسالی و کمبود آب، تأکید کرد که کشورهای تحت تحریم یا در معرض تجاوز نظامی نباید به‌تنهایی هزینه‌های زیست‌محیطی این شرایط را تحمل کنند. او خواستار دسترسی عادلانه‌تر کشورهای در حال توسعه به منابع مالی، فناوری‌های نوین و ظرفیت‌های علمی برای حفاظت از طبیعت شد.

پزشک‌های در پایان، حفاظت از محیط زیست را عرصه‌ای برای همکاری بین‌المللی و «دیپلماسی صلح» دانست و آمادگی ایران را برای مشارکت علمی و سازنده با دیگر کشورهای اعلام کرد. پیام نهایی سخنرانی او این بود که حفاظت از طبیعت بدون صلح، عدالت محیط‌زیستی و همکاری واقعی جهانی امکان‌پذیر نیست.

بنا به گفته پزشک‌های هزینه‌های زیست‌محیطی جنگ و تحریم، مسئولیتی صرفاً ملی نیست؛ جامعه جهانی باید در ارزیابی خسارات، تأمین منابع مالی و بازسازی طبیعت آسیب‌دیده مشارکت کند.

خبرگزاری آرم‌ن‌پرس در گزارشی با عنوان «رئیس‌جمهور ایران برای اجلاس رهبران COP۱۷ وارد ایروان شد»، از ورود پزشک‌های به پایتخت ارمنستان در صبح جمعه خبر داد.

بر اساس این گزارش، مهر گیوریان معاون نخست‌وزیر ارمنستان در فرودگاه بین‌المللی زوآرتنوتس از رئیس‌جمهور ایران استقبال کرد. محور اصلی گزارش، حضور پزشک‌های در اجلاس رهبران کشورهای عضو کنوانسیون تنوع زیستی سازمان ملل متحد بود.

این پوشش نشان می‌دهد که رسانه ارمنی در گزارش اولیه خود بر جنبه رسمی و بین‌المللی سفر تمرکز داشته و هنوز وارد ارزیابی تفصیلی پیامدهای سیاسی آن نشده است.

رسانه ارمنی پانوراما (Panorama) پیش از سفر پزشک‌های گزارش داده بود که او علاوه بر شرکت در اجلاس تنوع زیستی سازمان ملل، با شماری از رهبران کشورهای حاضر در ایروان نیز گفت‌وگو خواهد کرد.

این رسانه به نقل از اسماعیل بقایی سخنگوی وزارت امور خارجه ایران، اعلام کرد که سفر رئیس‌جمهور ایران در چارچوب حضور در اجلاس انجام می‌شود و برنامه‌هایی برای تبادل نظر با برخی مقام‌های شرکت‌کننده نیز در نظر گرفته شده است.

از این منظر، اهمیت سفر تنها به موضوعات زیست‌محیطی محدود نیست؛ اجلاس می‌تواند فرصتی برای رایزنی‌های سیاسی و بررسی روابط دوجانبه در حاشیه یک رویداد چندجانبه فراهم کند. با این حال، برای نسبت‌دادن توافق یا نتیجه مشخصی به این گفت‌وگوها، باید منتظر گزارش‌های رسمی بعدی ماند.

اهمیت توجه رسانه‌های جمهوری آذربایجان به این سفر را باید در چارچوب تحولات گسترده قفقاز جنوبی بررسی کرد؛ منطقه‌ای که همکاری‌های ایران و ارمنستان، مناسبات تهران و باکو و طرح‌های جدید ترانزیتی در آن با یکدیگر ارتباط دارند.

این رسانه در پوشش سفر سال ۲۰۲۵ پزشک‌های ارمنستان، بر اهمیت روابط دو کشور در شرایط افزایش نقش آفرینی قدرت‌های خارجی در قفقاز جنوبی تأکید کرده بود. در آن مقطع، تحولات مربوط به توافق ارمنستان و جمهوری آذربایجان با میانجی‌گری آمریکا و بحث مشارکت بازیگران خارجی در مسیرهای ترانزیتی منطقه از موضوعات مهم مورد توجه بود.

دیروز محور اصلی سخنرانی رئیس‌جمهور ایران در اجلاس سران کنوانسیون تنوع زیستی، ضرورت توجه جامعه جهانی

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آیین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان های فاقد سند رسمی نظر به اینکه برابر رأی شماره ۱۲۷۰۱ مورخ ۱۴۰۵/۰۷/۱۵ صادره از هیأت موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان های فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی ناحیه یک اهواز تصرفات مالکانه و بلا معارض متقاضی در قسمتی از پلاک ۸ بخش ۸ اهواز که حکایت از احراز مالکیت متقاضی نسبت به ملک مورد تقاضا و انتقال ملک از مالک رسمی (موضوع سند ۱۰۲ مورخ ۵۰/۲/۲۳ دفترخانه ۳۰ اهواز عبد جعفری) به متقاضی عبدالرضا جعفری ش ش ۹۵۹ کدملی ۱۷۵۳۶۵۱۰۸۵ فرزند غدیر صادره اهواز نسبت به شش‌دانگ مشاع از شش‌دانگ یک بابی ساختمان به مساحت ۱۹۷ مربع در قسمتی از پلاک فوق خریداری شده طبق شرح صدر آگهی و انتقال ملک از مالک رسمی بنام وی محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله پانزده روز در روزنامه های محلی و کثیر الانتشار سراسری آگهی می گردد در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می‌توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دوماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض ، دادخواست خود را به مرجع قضائی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد. ضمناً صدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نخواهد بود.	تاریخ انتشار نوبت اول، ۱۴۰۵/۷/۲۵
بهباد مردانی – رییس اداره ثبت اسناد و املاک ناحیه یک اهواز	تاریخ انتشار نوبت دوم، ۱۴۰۵/۸/۱۱
شناسه ۲۳۰۳۰۹۲	کد خ.و.۵

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آیین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان های فاقد سند رسمی نظر به اینکه برابر رأی شماره ۱۱۴۲۸ مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۲۶ صادره از هیأت موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان های فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی ناحیه یک اهواز تصرفات مالکانه و بلا معارض متقاضی در قسمتی از پلاک ۱/۲۷۷۵/۱ باقیمانده بخش ۹ اهواز که حکایت از احراز مالکیت متقاضی نسبت به ملک مورد تقاضا و انتقال ملک از مالک رسمی (موضوع سهمی مجید نعمتی نژاد) به متقاضی حمید جلیزی شماره شناسنامه ۴۷۹ کد ملی ۱۷۵۶۲۸۹۱۹۰ فرزند جاسم صادره از اهواز نسبت به سه دانگ مشاع از شش‌دانگ یک باب ساختمان به مساحت ۲۹۲/۸۵ مربع در قسمتی از پلاک فوق خریداری شده طبق شرح صدر آگهی و انتقال ملک از مالک رسمی بنام وی محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله پانزده روز در روزنامه های محلی و کثیر الانتشار سراسری آگهی می گردد در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می‌توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دوماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض ، دادخواست خود را به مرجع قضائی تقدیم نمایند. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد. ضمناً صدور سند مالکیت مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نخواهد بود.	تاریخ انتشار نوبت اول، ۱۴۰۵/۷/۲۵
بهباد مردانی – رییس اداره ثبت اسناد و املاک ناحیه یک اهواز	تاریخ انتشار نوبت دوم، ۱۴۰۵/۸/۱۱
شناسه ۲۳۰۳۰۷۴	کد خ.و.۴